

Návrat na základnu

Původ materiálu

Alžběta Hatajová

Pořadí v lekci

16

Téma

můj život patří Pánu; o všem se nedá domluvit

Cíl

- Děti si uvědomí, že i když se třeba cítí zrazeny okolím a kamarády, nikdy na nic nejsou samy — stále a ve všem je s nimi Pán Bůh. Všichni k Pánu Bohu patříme.
 - Je dobré si uvědomit (starší děti), že nám přivádí státní moc také mnoho pozitivního. Pavla zachrání velitel vojsk před jeho vlastním lidem. Není dobré na vše jen nadávat.
-

Pro učitele

Biblický text: Sk 21–26

Výkladové poznámky

Cesta do Jeruzaléma je cestou „ke kořenům“. Pavlovi jde o jednotu církve. Je si vědom, že křesťanský svět dluží Jeruzalému za víru. Úkolem této cesty je podat zprávu o tom, co se kde podařilo.

Cestou se Pavel dozvěděl od Agaba (ze snu), že má doma mezi svými zemřít. Přijme to. I přes to se chce do Jeruzaléma vrátit.

V Jeruzalémě byli lidé, kteří nepřijali to, že je evangelium určeno všem. Z toho vzešel také zásadní konflikt. Ti, kteří přijali, že je evangelium pro všechny, chtěli také Pavlovi pomoci. Chtěli najít kompromis, ale o všem se nedá vždycky domluvit.

Jakub poradil Pavlovi, aby oblomil nedůvěru židovsky orientované části obce tím, že podstoupí rituální obřad v chrámu (měl také převzít obětní náklady za čtyři nezámožné

Nazorejce a tím se podílet na ukončující ceremonii nazorejského slibu — závazku nepít, neholit se, nestříhat se, neznečistit se. Uhradit tyto náklady bylo považováno za zvláště zbožný skutek). Tak měl Pavel čelit nedůvěře vůči sobě a zároveň chránit křesťanskou obec před podezřením z toho, že se nechá ovlivnit penězi. Pavel totiž přinesl sbírku z pohanských sborů — to se píše spíše v epištolách, nikoliv ve Skutcích.

Tyto ochranné kroky však nepomohly. Pavlova účast na rituálním obřadu nakonec vyvolala spíše skandál a více věci ublížila, než prospěla. Při očišťovacím rituálu (trval týden) byl Pavel nařčen, že do chrámu přivedl pohana (neobřezance), efezského Trofima, a tím poskvrnil chrám.

Římská stráž musela vzít Pavla do ochranné vazby, aby byl ušetřen lynčování (Sk 21,27–36). Od této chvíle je Pavel v moci Římanů (brzy již ve vyšetřovací vazbě). Pavel má později možnost (díky římskému důstojníkovi) obhájit veřejně své misijní cesty jakožto pověření od Hospodina. Nejedná se o nějaké hrdinské vystoupení. Pavel takto hovoří vždycky, když je to jen trošku možné. Následně ho čeká ještě výslech před nejvyšší radou, židé jsou stále zarputilejší. Proti Pavlovi se bouří jeho lidé (podobně jako proti Ježíši). V kontrastu s nimi líčí Lukáš v textu římskou vrchnost jako ochránce či zastánce zatčeného. Vláda tedy chrání „žida před židy“.

Římané si jsou vědomi, že Pavel nic neudělal, ale báli se ho propustit. Jde o touhu zalíbit se lidu (podobně jako Pilát Pontský). Pavel se ocitá v oboustranném konfliktu, proto s ním také šoupou z jednoho místa na druhé (ochranná vazba, vazební vězení).

Pavel sám sobě nakonec znemožní propuštění, chce jakožto římský občan soud císařův, tedy v Římě.

Úskalí

Je důležité příliš se neutápět v procesu Pavlova zatčení. Příběh nám skýtá mnohem důležitější témata: Pavel předává evangelium pro každého člověka, Jeruzalémští s tím nesouhlasí. Pavel se chce v Jeruzalémě potěšit s bratry, jak se mu vedlo ve světě šířit víru. Oni ho za to ale odmítají. Nelíbí se jim, že se Pavel přátelí s pohany.

Je třeba neopomíjet, že také Pavel pochází z židů (stejně jako Ježíš) a vykreslit židy jako nepřátele nám nic nepřinese. Je tedy lepší mluvit obecněji.

Odkazy

Pollock, John: *Svatý Pavel — apoštol pohan?*. Praha: Návrat domů, 2003

Bornkamm, Günther: *Apoštol Pavel*. Praha: Kalich, 1998

Pro děti

Předškolní věk

Kolíčkovaná: Každé dítě dostane jeden kolíček, který si připevní na oblečení tak, aby byl viditelně a šel snadno odepnout. Děti se pak rozběhnou po místnosti a když se odstartuje hra, snaží se každý sebrat druhým jeho kolíček a připnout ho na sebe. Hra běží 2–3 minuty. Kdo má na sobě nejvíc kolíčků, vyhrál.

Jak se dá taková hra vyhrát? (*Zeptejte se d?tí, jak si myslí, že se to vít?zi povedlo — mrštností, rychlostí, silou, chytrostí...*)

Je pěkné být vítězem. To vás pak ostatní trošku obdivují. Chtějí být taky nejlepší.

Ale teď si představte, jak se asi cítí ten, kdo prohraje. To ho taková hra asi ani nebude bavit. Už ji nechce hrát. Chce hrát radši něco, v čem bude mít víc šancí. Nechceme být nejslabší, to nechce asi nikdo.

Často se totiž stane, že s tím, kdo je slabý, kdo prohraje, si nikdo nechce hrát. Všichni chtějí být jen s vítězem. A to není pěkné, že jo? To asi víme. Pak je takový chudák úplně sám. Ostatní se mu možná i trochu posmívají: „Ha, ha. Tys neměl ani jeden kolíček.“

To by asi nikdo z nás nechtěl, aby se mu ostatní smáli. Můžeme proti tomu něco udělat? Můžeme třeba jít za tím, kdo prohrál a chtít si s ním hrát. Nebo mu dát bonbon. Nebo mu říct svou fintu, jak by příště mohl kolíček získat? Nebo mu příště trošku pomoci, aby nebyl zase sám. Nebo se ho třeba před ostatními zastat a říct: Hele nechte ho, jo? On sice prohrál, ale umí zase skvěle něco jiného. Máme spoustu možností. Můžete to někdy taky zkusit.

Taky Pavel, o kterém jsme si už v nedělce hodně povídali, zažil že se mu všichni smáli.

Pavel totiž přišel na to, že evangelium, tedy dobrá zpráva o Pánu Ježíši patří všem lidem. I vítězům, i poraženým. Zkrátka úplně všem. Pavel chtěl vyprávět o Ježíši všude. Třeba i na samém konci světa.

A pak se vrátil domů. Přišel do Jeruzaléma a chtěl se s lidmi tam radovat a vyprávět jim, jak cestoval po celém světě a všude povídal o Pánu Ježíši. Chtěl to s přáteli v Jeruzalémě

oslatit. Říct jim, co se mu povedlo, jak je z té práce ve světě nadšený. Pavel se přes všechny problémy a překážky, které při cestování měl, cítí trochu jako vítěz.

A oni se na něj doma v Jeruzalémě oboří: „Pavle, my tě nechceme poslouchat. Nám se to totiž vůbec nelíbí, že chodíš mezi cizí lidi a vyprávíš jim o Pánu Ježíši. To máš vyprávět nám, přátelům, ale ne cizím lidem. Vždyť oni to nemohou pochopit.“

Tak to děti vidíte. Spíš to nepochopili Pavlovi přátelé v Jeruzalémě, že Pán Ježíš je tady pro všechny a ne jen pro toho nebo tamtoho.

Nakonec se lidi začali na Pavla tak zlobit, až z toho vznikla strkanice a rvačka. A nejradši by tady Pavla už ani neviděli. A tak to vypadá s Pavlem hodně zle. Všichni se na něj vrhají hlava nehlava. Ale naštěstí Pavla včas přiběhne zachránit velitel vojáků. Hned všem rozkázal, ať ho nechají být. To víte, velitel vojáků se musí poslouchat. A tak všichni hned od Pavla ustoupili. Když velitel vidí, jak se všichni na Pavla chystají, bál se odejít, aby se na něj hned znovu nevrhli. A tak vzal Pavla a raději ho schoval do vězení. I ve vězení, kam nikdy nikdo nechce dobrovolně, totiž hrozí Pavlovi méně nebezpečí než tady v tom rozzuřeném davu.

Tak vidíte, jak to s Pavlem nakonec dopadlo. Sice je zachráněn, ale musí být ukryt před davem do vězení. A to přišel jako vítěz. Podobně jako ten, kdo dnes vyhrál tu hru, kterou jsme hráli na začátku. Chtěl se o své vítězství s přáteli podělit a místo toho mu jeho kamarádi řekli: „Hele, Pavle, ty ale vůbec nejsi vítěz, a my vůbec nechceme, abys vyhrál. Ani nechceme, abys s námi hrál. Vlastně už ani nechceme být tvými kamarády.“

Pavel věděl, že už tady nikde kamarády mít nebude, a tak se rozhodl, že bude lepší, když půjde někam jinam. Domluvil se s velitelem vojáků, aby ho poslal přes moře do jiného místa.

I takové věci se mohou dít. Je třeba si ale uvědomit, že můžeme svou sílu používat taky jinak, než jen pro vítězství. Stejně jako velitel vojsk pomohl bezbrannému Pavlovi, můžeme také my pomáhat bezbranným lidem kolem sebe. To je to nejlepší, co můžeme dělat.

(Můžete si zahrát ještě jednou kolíkovou. Poraďte dťem, ať si všímají tch, komu to jde h?? a t? eba jim taky pom?žou jako velitel vojsk...)

Mladší školní věk

Měření tepu. Každé dítě si změří tep, kolikrát jim za minutu udeří srdce (někdo s hodinkami stopuje minutu). Napíšu si, co změřili. Pak udělá každý několik dřepů (10–20) a znovu

budou měřit. Porovnejí, jak se jim tep změnil. Můžete s měřením dětem pomoci, podle jejich dovedností. Náš tep se nezrychluje jenom při fyzické námaze, ale také když máme strach nebo když se rozčilujeme.

Později děti doplní do tabulky graf, jak si myslí, že se měnil tep Pavlovi při různých událostech:

Tep

180 120 60 30

Pavel navštíví chrám v Jeruzalémě

Pavel je odvečen z chrámu

Pavel má být zbit (lynčován)

Pavel je zatčen velitelem vojsk

Pavel hovoří k židovskému lidu a oni ho vypískají

Pavel má být zbičován

Pavel říká, že je Říman, aby byl ušetřen od bití

Pavel hovoří před veleradou, ale oni jsou proti němu

Pavel má být odvezen k soudu do Říma

Máte nějaké místo, kam se rádi vracíte? (Třeba chalupu, místo, kam jezdíte na prázdniny, za babičkou a dědou.) Proč se tam rádi vracíte? (Krásné místo, příroda, klid, město, lidé...). Apoštol Pavel pocházel ze sboru v Jeruzalémě. Měl tam spoustu přátel a kamarádů a vyrůstal tam. Tak se tam taky rád vracel. Ale moc často mu to nevyšlo — víte proč? (Cestoval po světě, aby šířil příběh o Ježíši Kristu.) Tentokrát se ale vracel. A moc se těší domů — na co všechno by se mohl těšit?

Cestou domů Pavel prochází místa, kde už ho dobře znají. A tak si taky hezky se všemi popovídá, zeptá se, jak se jim daří, převezme od lidí vzkazy do Jeruzaléma. To víte, každý chce nechat pozdravovat tam, odkud Pavel přinesl tu dobrou zprávu o Pánu Ježíši! A tak si Pavel sepisuje pěkné vzkazy a už se těší, až je všechny lidem v Jeruzalémě předá.

Pak ale potká muže, který se jmenuje Agabos a ten mu oznámí, jaké hrůzy ho v Jeruzalémě čekají — že bude svázán a vydán pohanům. A tak Pavla jeho přátelé přemlouvali, aby do Jeruzaléma nechodil. On se ale brání. Řekl jim, že je připraven pro Ježíše i zemřít. Nebojí se, ale do Jeruzaléma půjde, ať se stane co se stane. Pavel je hodně odvážný.

Když do Jeruzaléma přišel, vypadalo vše na začátku dobře. Šel se po dlouhé cestě očistit do chrámu — to byl židovský zvyk. Očistit se od všeho, co ho při cestě potkalo, od všeho špatného. Udělá to, aby svým přátelům ukázal, že se s ním nic nezměnilo, že je to stále ten Pavel, který z Jeruzaléma odešel.

V Jeruzalémě Pavel neměl jen přátele. V Jeruzalémě byli také lidé, kteří Pavla nenáviděli, že mluví o Ježíši a hledali důvod, proč se na něj rozhněvat. A taky ho brzy našli: „Podívejte se na Pavla, toho zrádce! Tvrdí, že se nic nezměnilo, že je jedním z nás a přitom sem do chrámu přivedl nějakého neznaboha. Chce nás provokovat. Ví, že tím jen pošpiní chrám! Je to zrádce. Pojd'te honem. Obklíčíme ho a zbijeme.“

S Pavlem přišel skutečně jeden muž, který uvěřil Pavlovu vyprávění o Ježíši. Ale Pavel ho do chrámu nepřivedl. Byl s ním jen ve městě. Ale to už bylo pozdě. Všichni nepřátelé ho obklíčili a s Pavlem to začalo vypadat moc zle. Nejen, že ho chtěli zbít, chtěli ho i zabít. A to se sem Pavel tak těšil — na své přátele, na svůj starý domov.

Pán Bůh se o Pavla ale postaral. Do tohoto chaosu přišel akorát včas velitel vojsk i s vojáky a celou tuto vzpouru zastavil. Aby Pavla ochránil, nechal ho odvést do vězení. Tak na něj alespoň nikdo nemohl útočit. To bychom ani netušili, že se může člověku stát vězení místem, kde je chráněn před rozčilenými lidmi, že?

Pavel ale neměl strach. Věděl, že je Pán Bůh s ním. Moc mu věřil a tak taky věděl, že jeho jediný úkol není obhájit před lidmi sebe, ale právě Boha. A tak poprosil velitele vojsk, jestli by mu nedovolil promluvit k lidu. To je bláznivý nápad. Je to jako strkat prst do vosího hnízda. Co se tak asi může stát? Budou lidi Pavla poslouchat, nebo mu budou chtít ublížit? Velitel to ale Pavlovi dovolil. Pavel začal vyprávět o sobě. O tom, že byl také žid, který pronásledoval křesťany. Ale pak ho sám Bůh zastavil a zeptal se ho: Pavle, proč mě pronásleduješ? Pavel nechtěl pronásledovat Boha, ale křesťany. A tak pochopil, že i ti křesťané jsou Boží lid — když je bude pronásledovat, pronásleduje i Boha. A když tohle pochopil, začal naopak křesťanům pomáhat. Chodil po světě a vyprávěl příběhy o Pánu Ježíši. Sám Pán Bůh ho na tuto cestu poslal!

Lidé Pavla nejdřív poslouchali, ale když začal tvrdit, že ho poslal Bůh, aby se stal křesťanem, začali se na něj zase zlobit a chtěli ho zabít. Tak ho raději velitel vojsk znovu ukryl a zachránil.

Pavel musel před soud. Jinak to nešlo. Ale lidé se již domluvili, že ho před soudem zabijí. Tak moc se na něj hněvali. Vojevůdce se to ale naštěstí dozvěděl a dohodl se s Pavlem, že ho

pošle k soudu daleko pryč od Jeruzaléma — až do Říma. Tam bude mít snad větší šance.

Podívejme se na to, jak se k Pavlovi zachovali jeho nepřátelé. Chtějí, aby zemřel. Přátelé se ho nemohou nebo nechtějí zastat. Jediný, kdo se ho zastává je velitel vojsk, dneska bychom řekli policejní náčelník. Díky Pánu Bohu za každého takového člověka, který se zastane někoho, komu všichni jen ubližují. A to nejen dospělí, ale i děti. (Naskytuje se nám tu možnost otevřít téma zastávání se slabších a bezbranných, šikany apod.)

Vypadá to, že Pavla všichni opustili, nechali ho na holičkách. Ale není to pravda. Pavel má kolem sebe stále přátele — i když k němu nemohou, Pavel o nich ví. Ví, že není sám. A to hlavně díky Pánu Bohu, kterého má stále vedle sebe a který mu tolik pomáhá.

(Nyní znají děti příběh. Mohou si tedy vzít tabulku tepové frekvence Pavla a doplnit, jak si myslí, že na Pavlův tep jednotlivé události působily.)

Starší školní věk

Kam patříš? (Přede mnou si připravíme plakát/tabuli, na který budeme psát.) Dítě má říkat, kam a ke komu, do jakých skupin patří. Např.: rodina, rodiče, sourozenci, škola, školka, kamarádi, parta, nějaké kroužky (skauti, fotbal, tanec...). Neměli bychom zapomenout na to, že patříme také k Pánu Bohu. Když to dítě nenapadne, doplníme to na závěr na plakát. A zdůrazníme, že patří k Pánu Bohu je to nejdůležitější.

Na základě tohoto plakátu lze rozvést rozhovor: Teď jsme si řekli, kam a ke komu patříme. Jste s tím spokojeni, nebo byste to chtěli jinak? Kam byste chtěli patřit ještě? Můžeme patřit všude tam, kam chceme? Někdy nás druzí taky nepřejmou nebo vypejou...

Je skvělé někam patřit. Když někam patříme, pak se nemusíme bát, že budeme sami. Je to pěkné, když můžete říct: „Já jsem jedním z nich.“

Také apoštol Pavel to o sobě říkal: „Patřím k němu,“ protože patřil Bohu.

To je to nejlepší, co vůbec může být. Protože Bůh je král nebe i země, je nejsilnější, nejmocnější. Je to tedy zvláštnost, když můžeme patřit k tomu nejsilnějšímu a nejmocnějšímu. Pavel patřil Bohu, protože poznal Ježíše. A byl tím tak nadšen, že o tom potřeboval všem vyprávět.

Říkal lidem: „Taky musíš patřit k Bohu.“

A mnozí ho poslouchali a uvěřili v Boha.

Ale jiným se to zase vůbec nelíbilo. Již při svých cestách po městech se setkal Pavel s některými židy, kteří byli proti němu. Tvrdili totiž, že Bohu může patřit jen ten, kdo plní

přesně všechna nařízení a zákazy Zákona, do detailů rozvedená přikázání Desatera. Tedy například jen ten, kdo neudělá v sobotu příliš mnoho kroků, kdo nebude vykonávat vůbec žádnou práci, takže nejlíp se nebude vůbec namáhat. S trochou nadsázky by se dalo říct, že nejlepší bude vůbec se nehýbat, jen ležet a možná nejlíp ani nepolykat, protože to už je vlastně taky práce těla... Takhle a podobně přitaženě viděli někteří židé Desatero přikázání.

Pavel jim ale vysvětloval, že nikdo nemůže splnit všechna přikázání. Vždyť musíme žít, dýchat, hýbat se. Pavel říkal, že Ježíšovi jde o něco jiného než takové přitažené dodržování Zákona. Jde mu o lásku k Bohu a člověku. Ta je mnohem víc než Zákon. A tak se znovu dostával Pavel s židy do sporů.

Pavel se vrátil do Jeruzaléma, odkud svoje cestování začal. A tak trochu se vrací mezi své. Ale Pavel ví, že uvažují trochu jinak, než on.

On chce šířit evangelium mezi úplně všechny lidi. I pohany. Chce, aby šlo evangelium skutečně do světa. A to, že pohané nikdy nebudou dodržovat Zákon do takových detailů jako Židé, to Pavlovi nepřišlo zas tak zásadní pro víru. Důležité je, že Bohu může patřit kdokoliv. Kdokoliv se na něj může spolehnout.

Pak tu jsou jeruzalémští křesťané. Ti to vidí trochu jinak, než Pavel. Evangelium může a má jít do světa. Ale každý, kdo ho chce žít pro to musí také něco udělat. Musí dodržovat Zákon, jeho příkazy a nařízení.

A pak tu jsou ještě jeruzalémští židé. A ti vidí věc úplně jinak než Pavel: Pohanům nesmíme nic dávat. Vůbec ne něco svatého jako je víra v Boha! Vůbec se s nimi nezahazujte. Bohu mohou patřit jen Izraelci a nikdo jiný.

Pavel zná tento konflikt. A nechce ho vyvolat. Naopak, chce být se svými přáteli za dobře, a tak se taky moc snaží. Hned jak přijde do Jeruzaléma, chce dodržet všechna potřebná nařízení a očišťování po cestě. A ze začátku se mu to daří. Tedy do chvíle, než přijde řeč o jeho cestě mezi pohany. To se ihned dostal do sporu se svými židovskými bratry. Ten spor narůstal ve stále větší konflikt. A tak se taky přišla podívat spousta lidí, co že se to tam děje. A všichni se postupně taky na Pavla zlobili. Dokonce se na něj rozčilili natolik, že ho chtěli zabít. Tak moc se jim nelíbilo, že pro Pavla není mezi pohany tolik důležité dodržovat Zákon jako šířit evangelium. Ale i v tuto napjatou a nebezpečnou chvíli je o Pavla postaráno. Přibíhá velitel vojsk i s celým vojskem a honem srovná pořádek. Žádná mela nebude. A aby si velitel vojsk pojistil pořádek ve městě, zavře Pavla do vězení. Tam mu nikdo neublíží.

Zároveň také nevyvolá mezi lidmi další pobouření. Pavel chce zkusit ještě jednou naposledy získat si zpět své přátele, a tak požádá velitele, jestli může k lidem promluvit. Velitel mu to povolí.

Pavel začal mluvit, jako vždy, když vyprávěl o Pánu Ježíši. Kupodivu se všichni opravdu ztišili a poslouchali ho. Vysvětlil jim, že je jedním z nich. Že mezi ně patří. Vždyť sám žil právě tady — v Jeruzalémě. Sám jako mladý pronásledoval křesťany. Když to povídal, někteří z davu přikyvovali. Ano, vlastně to je pravda! A Pavel vyprávěl dál, jak ho v pronásledování křesťanů zastavil sám Bůh, odpustil mu jeho hříchy. „Nyní patřím k němu. A on sám mě poslal, abych druhým lidem ukazoval, jak k němu mohou také patřit.“ Takto zakončil Pavel svou řeč. To ale lidé nechtěli slyšet. Mysleli si, že jsou oni také dost dobří. I oni patří k Bohu. Nechtěli už Pavla dál poslouchat a znovu se dali do hlasitého křiku: „Pryč s ním. Musí zemřít! Porušuje Zákon“ A tak velitel vojsk vzal Pavla a skryl ho před rozběsněným davem do vězení.

Druhý den se sešla velerada. Velitel vojsk chtěl vědět, co proti Pavlovi mají. Když z tohoto setkání ale vznikla nová hádka, nechal velitel Pavla znovu odvést, aby mu ještě někdo neublížil.

Možná si Pavel připadal na celý Jeruzalém docela sám. Ale nebyl sám — byl s ním Pán Bůh. Vždyť Pavel patřil k Bohu. A tak k němu v noci také promluvil. „Neboj se, byl jsi tady v Jeruzalémě mým svědkem a vyprávěl jsi o mně lidem. Budeš také mým svědkem v Římě. I tam o mně povíš lidem.“ Tak Pavel věděl, že nezůstal sám. Že stále patří k Bohu. Věděl, že ho Bůh ochrání, aby o něm mohl povídat i jinde.

Když chceš patřit k Bohu, je také Bůh s tebou, i když ti je třeba smutno a úzko. Důvěřuj mu a neboj se.

Liturgie

Písně

Někdo m? vede za ruku (HA 14; BTS 22); *Pomoz mi m?j Pane* (SV 261); *Jd?te po všem sv?t?* (HA 118, BTS 86)

Biblický text k zapamatování

Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil své poslání a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti. (Sk 20,24)

Rituál

Společné setkání lze pravidelně *zahajovat písní* např. [Dík slovům tvým](#). Krátká je píseň *Dál přece nejdeme sami* (SV 39). Dá se využít také refrén písně *To já, ó Pane můj* (SV 331) a její první sloka „Koho pošlu, kdo se hlásí...” Na tyto písně se dá navázat představením postavy, o které si dnes budeme povídat.

Zahájení s pomocí *výtvarného znázornění*: Do světla reflektoru [na plakátu](#) umístíme dnešní postavu (černobílý obrázek), po vyprávění ji mohou děti vybarvit. Ve světle stále stojí Pavel a než dojde k sročení nepřátel, potká se s dalšími apoštoly.

Okénko do bohoslužeb

Vyprávějte si s dětmi o tom, jak je pěkné někomu udělat radost — třeba ho pochválit, povzbudit, ocenit...a jak je ošklivé říkat o někom věci ošklivé. Můžete uvést několik příkladů. Co máme radši: Když nás někdo chválí nebo když na nás hází ošklivostí, když je na nás zlý a sprostý? Byli jste někdy na někoho oškliví? Víte, co znamená výsměch?

Modlitba

Pane Bože, všichni jsme malinkatí lidé. Bolí nás, když je na nás někdo ošklivý. Máme radost, když jsou na nás lidé milí. Prosíme, dej lidem, aby si uvědomovali, jak důležité je druhé těšit a chválit a jak hloupé je být na druhé lidi zlý.

A kdyby byl někdo ošklivý na mě, prosím, ať nezapomenu, že nejsem úplně sám — že jsi se mnou ty, Bože. Amen.

Odkaz na píseň

[Někdo mě vede za ruku \(BTS22\)](#)

[Pomoz mi, můj Pane \(SV261\)](#)

[Jděte po všem světě \(BTS86\)](#)

Cílová skupina

[Předškolní](#)

[Mladší školní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

[Dál přece nejdeme sami IV \(s apoštoly, s Janem a celou církví\)](#)

Biblický odkaz (kat)

[Skutky 21–26](#)